

[Poul Schlüter.]

kan jo ikke undre; det er der historiske realiteter og befolkningsmæssige forhold som motiverer. Det ville efter min opfattelse være et slag i ansigtet på den vesttyske regering, dersom et land som vort i utide forsøgte en pression, som kun ville kunne bidrage til at vanskeliggøre den vesttyske regerings reelle bevægelsesfrihed i alle disse spørgsmål.

Det er formentlig fremgået klart af disse bemærkninger, at det konservative folkeparti hverken kan tilslutte sig det ene eller det andet af de to punkter, som er indeholdt i SF's forslag til folketingsbeslutning.

Per Federspiel: På mit partis vegne kan jeg fuldt ud tiltræde de bemærkninger, udenrigsministeren fremsatte, og hvori han afviste det fremsatte forslag til folketingsbeslutning. Det ville ikke være rimeligt og heller ikke være i nogen dansk interesse, hvis vi fra dansk side blandede os i den udvikling, som ubestrideligt er i gang i forholdet mellem Østtyskland og Vesttyskland. Men jeg tror heller ikke, det ville være af nogen særlig interesse for Østtyskland — og det vil jeg bede ordføreren for forslagsstillerne bemærke sig — hvis man drog de fulde konsekvenser af dette forslag, idet det jo i virkeligheden ville betyde en anerkendelse af to eksisterende tyske stater. Det er i hvert fald ikke den politik, der føres fra Østtysklands side, hvor man jo netop betragter Vesttyskland som indlandet af politiske, men ikke mindst af økonomiske grunde, idet der er fri handelsforbindelse mellem de to dele af Tyskland. Jeg er helt enig med hr. Poul Schlüter i, at det ville være en ganske utidig indblanding fra dansk side, hvis vi ville bryde ind i den udvikling, der er i gang, og som måske ad åre kan føre til en europæisk løsning.

Jeg vil gerne henlede hr. Gert Petersens opmærksomhed på en episode, der forefaldt i Østberlin, en polemik mellem politibureau-medlem hr. Norden og bladet Neues Deutschland, der i en ledende artikel den 20. december 1967 netop siger, at Den tyske demokratiske Republik vedblivende ikke betragter Vesttyskland som udland og derfor taler om etableringen af mere normale forbindelser. Det var en afvisning af politibureau-

medlemmets insisteren på en skærpelse af betingelserne.

Der er en ting, som jeg mener man fra dette høje tings side ganske særligt må lægge vægt på, og det er, at vi i forholdet til Tyskland til stadighed har indtaget det ufravigelige standpunkt, at det tyske folks fremtid må bygges på dets selvbestemmelse. Det nævner hr. Gert Petersen ikke et ord om, det interesserer heller ikke forslagsstillerne; der står intet om det i bemærkningerne til forslaget. Først hvis man fra Østlandenes og Østtysklands side anerkender selvbestemmelsesretten, kan der være nogen som helst mening i, at det øvrige Europa og navnlig de ansvarlige for Tysklands fremtid drager en grænse, idet selvbestemmelsesretten naturligvis må udøves inden for visse territoriale grænser. Regeringen har ganske klart givet udtryk for det standpunkt, at i en sådan situation må man — det er jo ganske logisk — gå ud fra de bestående grænser. Men man må samtidig erindre, at den bestående grænse er fremkommet som en følge af krigen derved, at Polen simpelt hen er skubbet et par hundrede kilometer vestpå. Standpunktet må som sagt være, at man går ud fra den bestående grænse, når man skal drage den territoriale begrænsning for udøvelsen af selvbestemmelsesretten. Hvis hr. Gert Petersens tilhængere i Østlandene indtager det andet standpunkt, at der er to tyske stater, og at der vedblivende skal være to tyske stater, er det ikke muligt at se, hvordan nogen anden skulle have interesse i at blande sig i, hvordan grænsen mellem Polen og en østtysk stat, som det øvrige Vesteuropa ikke har nogen indflydelse på, skulle drages.

De samme betragtninger, som tidligere er fremført, må gælde dette forslag, som jo er en genganger af et forslag fremsat fra samme side i forrige folketingssamling. Dengang drejede det sig om anerkendelse af stater, der var opstået ved deling; dengang nævnte man Tyskland, Korea og Vietnam, men glemte ganske, at også andre stater er opstået ved deling, f. eks. Kina. Denne gang har man altså begrænset sig til det ene tilfælde.

Jeg ser ikke, at det vil tjene nogen dansk interesse at ændre de bestående forhold,